

ŽIVOTOPIS PANÍ JULIE SUCHÉ

Paní Julie Suchá se narodila na samotě Holubice, která se nachází mezi Medlovem, Úsovem a Pískovem jako jedno ze sedmi dětí rodičům Jiřímu a Hedvice Smyčkovým. Rodině poskytovalo živobytí vlastní hospodářství. Smyčkovi vlastnili rozsáhlé polnosti a hospodářská zvířata. Paní Suchá vzpomíná na to, jaký byl její otec zdatný hospodář. Dokázal vypěstovat solidní úrodu na pozemcích na Holubici přes jejich neúrodnost a navzdory podmínkám toho kterého roku.

Všichni v rodině měli křestní jméno začínající písmenem J. Paní Suchá s úsměvem dodává, že jediný, kdo jim tuto tradici kazil, byla právě maminka Hedvika. Paní Suchá se ve vzpomínkách často vrací k babičce Josefíně, které se říkalo Zefka, a která pro děti představovala bezpečí, klid a útočiště.

Paní Julie vzpomíná na dramatické dny na konci druhé světové války. Před Rudou armádou tehdy utíkali němečtí vojáci. Sověti je viděli u holubického stavení a domnívali se, že by se Němci mohli ukrývat uvnitř domu. Začali tedy po stavení střílet. Stará hrušeň, která rostla před domem, obydlí zachránila. Zasáhl ji granát, který by zřejmě rozhodl o osudu stavení.

Konec války má paní Suchá spojený také se střelbou sovětských vojáků na svou maminku. Ta byla tehdy ve vysokém stádiu těhotenství s mladším bratrem paní Suché Jindřichem.

Do školy chodila Julie se svými sourozenci ze samoty Holubice do Úsova. Cestu do školy museli absolvovat v jakémkoli počasí. Nezřídka do školy museli utíkat. Někdy si vypomohli kolem nebo lyžemi.

Paní Suchá chtěla po absolvování základního vzdělání v Úsově pokračovat ve studiu. Vyhlédla si Školu zemědělské mládeže v Bruntálu, která by jí rozšířila vědomosti v oboru, kterému se díky rodině věnovala odmalička. Julii ale onemocněl tatínek a ze státních struktur tehdy zazněl ortel, že Julie studovat nemůže, že musí pomáhat na rozlehlých polnostech, které rodina vlastní.

Tatínek paní Suché se dlouho zdráhal vzdát svého hospodářství a vstoupit do družstva. Povinné dodávky byly ale čím dál přísnější a nároky, které kladli komunisté, čím dál tvrdší, proto se nakonec rozhodl své hospodářství v roce 1955 družstvu postoupit. Paní Suchá vzpomíná na den, kdy jim byl odváděn dobytek a kdy byla její oblíbená kráva zaměstnancem družstva bita.

Rodina byla posléze zaměstnána v jednotném zemědělském družstvu. Julie se starala o dobytek.

Se svým manželem se paní Julie seznámila na zábavě v Polici. Ráda vzpomíná na to, jak na zábavu jela v plesové paradě v povozu taženém vyšňořenými koňmi.

Svatba Julie a Jana Suchých se konala v roce 1960. Manželům se postupně narodilo pět dětí. Svůj první dům postavili v šedesátých letech v obci Šumvald.

Pan Suchý se věnoval včelaření. Jednoho dne se dozvěděl o rozlehlém pozemku v Dubicku, který majitel odmítl dělit a který nabízel pouze jako celek. Jednalo se o zanedbané, zarostlé údolí, plné nepořádku z dob minulých. Pozemek byl dlouhou dobu neúspěšně nabízen k prodeji. Panu Suchému se místo jevilo jako ideální pro včelaření a veškerou půdu koupil. Rodina údolí postupně vyčistila, kultivovala a postavila si na něm rodinný dům. Do Dubicka se Suší přistěhovali v březnu roku 1972.

Komunisté koncem osmdesátých let označili rodinu Suchých pro vlastnictví rozsáhlých pozemků za boháče. Chtěli půdu vyvlastnit a rozdělit na pět menších parcel, které by dál nabídli k prodeji jako pozemky stavební. Aby tomuto aktu pan Suchý předešel, začal na zmíněných pěti parcelách stavět domy pro svých pět dětí. Krátce před vyvlastněním přišla sametová revoluce a půda tak rodině nakonec zůstala.

Paní Suchá pracovala od roku 1979 v zemědělské laboratoři. Paradoxně si ve svých čtyřiceti letech musela dostudovat střední školu a udělat si maturitu, protože to bylo z vyšších míst požadováno. Vzdělání, kterého se z nařízení musela před časem vzdát, později opět díky nařízení dosáhla. Maturitní zkoušku složila paní Suchá v roce 1985.

Na dobu komunismu paní Suchá vzpomíná také s ohledem na to, že se rodina hlásila k víře. Setkávání věřících v domácnosti Suchých bylo tehdy kryto oficiální událostí - zkouškou zpěvu. To, že byla rodina věřící, mělo mít neblahý dopad i na studijní možnosti dětí paní Suché. Studovat se jim podařilo díky vlivu ředitele zábřežského gymnázia pana Františka Zity, který studentům z věřících rodin pomáhal.

Vše zlé se nakonec v dobré obrátilo. Suší nepřišli o své pozemky v Dubicku, všichni členové rodiny díky tomu, že jim do cesty vstoupil statečný a spravedlivý člověk, vystudovali a majetek na Holubici, o který rodina před časem přišla, se v restituci vrátil do rukou pokračovatele. Novým majitelem rodinného hospodářství byl od devadesátých let pan Jindřich, mladší bratr paní Julie. Ten, který málem zahynul i se svou matkou při střelbě.